

РЕШЕНИЕ

№ 1103

гр. Бургас, 25.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Иво В. Добрев

при участието на секретаря Мария Н. Тошева
като разгледа докладваното от Иво В. Добрев Гражданско дело №
20222100100721 по описа за 2022 година

Производството по настоящото дело е образувано по исковата претенция на Г. П. Г., ЕГН *****, с адрес *****, чрез пълномощник адвокат Любомир Георгиев от АК-Перник, със съдебен адрес гр.София, ул.“Пиротска“ №51, ет.9, ап.15 против ЗАД „Далл Богг Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к.“Дианабад“, бул.“Д-р Г.М. Димитров“ №1, с която е предявен иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 80 000 лева- обезщетение за претърпени неимуществени вреди и сумата от 3172 лева- обезщетение за претърпени имуществени вреди, настъпили при пътно-транспортно произшествие от 29.05.2020г. ведно със законната лихва, считано от 10.04.2021г. до окончателното изплащане.

Заявява се в исковата молба, че на 29.05.2020г., на път III-9061 на около 500 метра преди разклона за с.Тънково в посока към път III-906 ищецът в качеството му на пешеходец е блъснат от движещо се с несъобразена скорост превозно средство марка „Хонда“, модел „Силвър Винг“ с регистрационен номер А 33 49 К. Ударът се случил в насрещната лента за движение на мотоциклета, там където завършвало пресичането на пешеходеца. В резултат на инцидента пострадалият получил множество наранявания, във връзка с които било проведено и оперативно лечение. Като последица от произшествието настъпили усложнения- постравматична флемботороза, както и постравматично стресово разстройство. Ищецът заплатил и сумата от 3172 лева за остеосинтезен материал за извършване на оперативна интервенция.

За увреждащото превозно средство марка „Хонда“ била сключена застраховка гражданска отговорност при ответника, съгласно полица №BG/79593732 със срок на действие от 14.03.2020г. до 13.03.2021г., прекратена на 30.06.2020г., но валидна към датата на произшествието.

По случая било образувано досъдебно производство №304 ЗМ- 260/2020г. по описа на РУ Несебър, прекратено поради направено изявление на пострадалия по реда на чл.343 ал.2 НК.

Застрахователят бил поканен доброволно да заплати дължимото обезщетение, но това така и не се случило.

В подадения отговор се оспорва редовността на исковата молба. Ответникът се противопоставя на твърдението, че водачът на мотоциклета е виновен за настъпване на произшествието. Твърди се в тази връзка, че пешеходецът е навлязъл внезапно на пътното платно, пресичайки пред мотоциклета, навлизайки в опасната му зона, който от своя страна не е могъл да реагира на това поведение, още по-малко да предвиди неправомерните действия на пострадалия. Оспорва се наличието на причинна връзка между действията на мотоциклетиста и претърпените от пострадалия травматични увреждания. Цитират се конкретни норми, чиито предписания са нарушени от ищеца.

Според ответника искът е неоснователен, тъй като процесното произшествие било възникнало по вина най-вече на пострадалия, а приносът му за противоправните последици следвало да се отчете в размер на не по-малко от 95%.

Оспорват се вида, характера и тежестта на твърдените неимуществени вреди, тъй като липсвали доказателства, че са в пряка причинна връзка с настъпилия противоправен резултат. Сочи се също така, че представените медицински документи са недостатъчни да обосноват размера на исканото обезщетение. Заявява се в заключение, че ищецът следва да се счита за напълно възстановен от травмите понастоящем. Въвеждат се и твърдения за съпричиняване на резултата от страна на пострадалия, който отказал предложеното му оперативно лечение. Направени са доказателствени искания.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, съдът прие за установено следното:

На 29.05.2020г., около 18.30 часа мотоциклет марка „Хонда Силвер Винг“ с регистрационен номер А 33 49 К, управляван от И. К. А. се движил по път III-9061 в посока от к.к.Слънчев бряг към разклона за село Тънково. По същото време, непосредствено след моста на река Хаджийска и на около 500 метра от посоченото кръстовище, Г. П. Г. решил да пресече пътното платно. Пешеходецът навлязал в лентата за движение на превозното средство и тогава водачът на мотоциклета го възприел като опасност. Опитал се да го заобиколи отляво, изнасяйки се към насрещното лента, но тази маневра се оказала неуспешна. Ударът настъпил около средата на платното за движение- на 0.8 см. от разделителната линия, а съприкосновението се осъществило между лявата ръка на пешеходеца и кормилото на мотоциклета. Като последица от сблъсъка Г. получил фрактура на лява предмишница- лакътна и лъчева кост, както и травма на дясно коляно. След настаняването на пострадалия в болнично заведение първоначално е проведено консервативно лечение, а по-късно извършено оперативно такова, с използване на метална остеосинтеза. Инцидентът довел до възникване на тромбофлебит на десния долен крайник

на ищеца.

За установяване твърдените от страните фактически обстоятелства по делото са приобщени писмени доказателства, включително заверени копия на част от материалите по досъдебно производство №260/2020г. по описа на РУ-Несебър, в това число констативен протокол, протокол за оглед на местопроизшествие, скица и фотоалбум, медицинска документация, свидетелстваща за състоянието на ищеца след инцидента и проведеното лечение, разменена кореспонденция по повод на предявената застрахователна претенция.

Разпитан е свидетелят И. А., който споделя, че на процесната дата е пътувал от к.к. Слънчев бряг към Габрово, като преди разклона за село Тънково на шосето изкочил овчар. Опитал се да избегне инцидента, но се стигнало до сблъсък между управляваното от него превозно средство и пешеходеца. Сочи, че ударът е станал в насрещната лента за движение или на самата разделителна линия, тъй като се опитал да заобиколи пресичащия човек. Споделя, че същият се появил ненадейно на пътното платно и независимо, че подал звуков сигнал и намалил скоростта си до минимум, не успял да предотврати случилото се. Уточнява също така, че видимостта е била от 300 до 500 метра, настилната суха, а пътният участък в района на инцидента прав.

По делото са допуснати съдебно-медицинска и автотехническа експертизи.

В заключението си вещото лице д-р Хрисант Хрисантов описва получените от пострадалия травматични увреждания, спирайки се на проведеното консервативно и оперативно лечение, възстановителния период след проведената интервенция в УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“, както и на възникналите усложнения изразяващи се в тромбофлебит на десен долен крайник. Уточнява, че последното възпаление на кръвоносните съдове на крака е последица от удара и би настъпило независимо от вида на проведеното лечение-консервативно или оперативно.

Автотехническата експертиза е посочила механизма на произшествието, определяйки скоростта на движение на мотоциклетиста преди и по време на удара, както и мястото на самия сблъсък. Изведена е констатацията, че водачът на превозното средство е възприел пешеходеца като опасност за движението в момента на навлизането му на пътното платно, когато последният се е намирал на разстояние 34 метра от мястото на удара. След отчитане скоростта на мотоциклета и времето за реакция е формиран извод, че пешеходецът е попадал в опасната зона за спиране на последния, която е около 55 метра. Вещото лице е категорично в становището си, че водачът на превозното средство не е предприел аварийно спиране и за това свидетелстват обективните находки в района на произшествието. Според автоексперта мотоциклетистът е имал две възможности за избягване на инцидента. Първата е предприемане на аварийно спиране, като до удар не би се стигнало в случай, че пешеходецът е продължил движението си и втора да го заобиколи, ако той спре да се придвижва по пътното платно. Водачът, по мнение на вещото лице, е нямало как да предвиди поведението на пешеходеца, но последният е могъл да предотврати настъпването на произшествието, като се съобрази с посоката, местоположението и скоростта на превозното средство.

Съдът възприема и цени без резерви констатациите на вещото лице Пашов относно механизма на настъпване на произшествието, включително направените в тази връзка математически изчисления и пресмятания, свързани със скоростта на движение на превозното средство и пешеходеца по време на сблъсъка, разстоянието, от което водача на мотоциклета е възприел пресичащия и начина, по който е реагирал на настъпилата опасност.

За да се ангажира отговорността на застрахователя по иск по чл.432 ал.1 КЗ, е необходимо към датата на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение по договор за задължителната застраховка "Гражданска отговорност" между собственика на застрахованото пътно-превозно средство и застрахователя. Отделно от това, следва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл.45 ЗЗД, а именно: поведение, противоправност на поведението, вина, настъпили вреди, причинна връзка между вредите и противоправното, виновно поведение, за да възникне отговорност на прекия причинител- застрахован, съответно застрахователя спрямо увредения, за обезщетяване на причинените вреди.

Наличието на застрахователно правоотношение към датата на увреждането между дружеството- ответник и собственика на мотоциклета, произтичащо от сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, съгласно полица BG/301120000778892, валидна за времето от 14.03.2020г. до 13.03.2021г. е безспорно установено.

Няма спор също така, че мотоциклетът е управляван от И. К. А., а извод за наличие на негово виновно и противоправно поведение, по мнение на настоящия състав, се извежда без колебания от всички, събрани доказателства, включително приети експертни заключения. Изяснен е в детайли начинът на настъпване на инцидента, включително поведението на водача на превозното средство, което е било в разрез с предписанията на чл.20 ал.2 ЗДвП и конкретно се е изразявало в пренебрегване на задължението, произтичащо от последното предложение на цитираната законова норма, а именно да бъде намалена скоростта и в случай на необходимост водачът да спре, при възникване на опасност за движението. При стъпването на платното за движение пешеходецът е възприет от водача на превозното средство и е представлявал опасност за движението. Това е именно момента, в който последният е бил длъжен да предприеме незабавно спиране, без да променя посоката си на движение. А. обаче счел, че може да заобиколи пострадалия и ударът се е случил без въобще да има обективни данни за задействане на спирачната система от негова страна. Това е единственото дължимо и предписано от закона поведение в случая, като субективните нагласи, възприятия и усещания на водача, че може да предотврати инцидента по друг начин- извършване на маневра са без всякакво значение. Нормата на чл.15 ЗДвП указва на управляващите пътно превозно средство да се движат най- вдясно по платното за движение. Ясно е при това положение, че при своевременно спиране /което не се е случило/ ударът е нямало да настъпи. Нищо в поведението на пешеходеца преди или след навлизането му на шосето не е показвало, че възнамерява да спре и изчака превозното средство. Напротив точно обратното се е следвало и е станало ясно от придвижването му по цялото протежение

на дясното платно и насочване към лявото насрещно платно за движение на мотоциклета, като такава констатация се извежда и от самото обстоятелство, че ударът се е случил на самата разделителна линия. А. обаче напълно самонадеяно е предприел действия по заобикаляне на пешехода, без да е сигурен в техния успешен завършек и надценявайки възможностите си е допуснал удара. Настъпилите травматични увреждания на ищеца, представляват последица от сблъсъка и не биха се случили в случай на спазване законовите предписания за намаляване на скоростта от водача.

Безспорно са установени получените увреждания от пострадалия в резултат на произшествието и причинната връзка между претърпените вреди и поведението на делинквента.

От казаното следва, че е осъществено виновно и противоправно деяние, изразяващо се в нарушаване посочените по-горе правила за движение по пътищата, което се намира в пряка причинна връзка с настъпилите противоправни последици. Именно пренебрегване на законовите предписания за намаляване на скоростта в случай на поява на опасност на пътното платно е довело до пътнотранспортното произшествие и причиняване телесните повреди на пострадалия.

Застрахователят в изпълнение на поетите задължения по застраховката „гражданска отговорност“ дължи на ищеца обезщетение за причинените му неимуществени вреди, което се определя от съда по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно такова и е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които следва да се имат предвид при определяне размера на полагащото се обезщетение. Такива са характерът на увреждането, начинът на извършването му, условията, при които е извършено, настъпилият вредоносен резултат, възрастта на увредения /т. 11 на Постановление № 4/68г. на Пленума на ВС/. Обезщетението за неимуществени вреди, предвидено в чл. 52 ЗЗД, възмездява главно болките, страданията, психичните преживявания, понесени от увредения вследствие на увреждането. Правилното прилагане на закона изисква за неимуществени вреди да бъде обезщетяван пострадалият, след като се установи, че действително е претърпял такава вреда, което с оглед на изложеното по-горе, се доказва недвусмислено по делото.

В настоящия казус и по изложените съобщения съдът приема, че на ищеца са причинени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от получените травми, както и от продължилия повече от три месеца физически дискомфорт и неразположение. От заключението на вещото лице, изготвило съдебно медицинската експертиза става ясно, че се касае за счупване на лявата ръка на две места и извършено оперативно лечение на същата, както и травма на коляното във връзка, с които несъмнено ищецът е изпитвал значителни затруднения в ежедневието си. От приложената медицинска документация е видно, че ръката на Г. е била обездвижена по лекарско предписание, което обстоятелство се е отразило на качеството му на живот. След травмата на дясното коляно в следващите няколко години са очаква оформяне на артроза, а след прекараната флаботромбоза е необходимо дълго поддържащо лечение.

Не е проведено необходимото и успешно доказване на твърдения на ищеца, че търпял сериозни социално-битови ограничения, като не е могъл да се самообслужва и е бил зависим от грижи на трети лица. Недоказани се явяват и изложените фактически твърдения за настъпил като последица от преживяното значителен стрес и тревожност. Скъсване на менискуси и заден рог на десен долен крайник вещото лице не е установило, а данни за проведени рехабилитационни процедури също не са налице.

При определянето размера на претърпените неимуществени вреди от пострадалия съдът изхожда най-вече от продължителността на претърпените болки и възстановителен процес, съпътстван от ограничен обем на движенията в периода на възстановяване, както несъмнено следва да бъде съобразена и направената от вещото лице констатация за възникналия тромбофлебит и оформяне на артроза. На тази база обезщетението, следващо се на пострадалия, за претърпените в резултат на увреждането неимуществени вреди трябва да се определи в размер на 50 000 лв., които съда намира за достатъчни за възмездяването им. Този размер съдът счита за съобразен и с конкретните икономически условия към датата на увреждането, ориентир за които се явяват минималните застрахователни суми, предвидени от законодателя за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди.

По спора за съпричиняване трябва да се посочи, че такова по смисъла на чл.51 ал.2 ЗЗД е налице, когато е несъмнено, че с поведението си пострадалият е допринесъл за настъпване на увреждането. От приетите по делото доказателства се установява наличие на причинна връзка между несъобразяването на пострадалия с предписанията на закона и настъпилия инцидент. Г. е пренебрегнал въведените от законодателя изисквания в качеството му на пешеходец преди да навлезе на пътното платно да се съобрази с приближаващите пътни превозни средства, да не удължава ненужно пътя си и времето на пресичане, както и да не навлиза внезапно на пътя- чл.113 ал.2 вр.ал.1 т.1 и 2 и чл.114 т.1 ЗДвП. Като не е изпълнил тези си ангажменти сам е препятствал възможността на водача на мотоциклета да го възприеме от по-голямо разстояние и да реагира навреме на създадалата се опасност за движението, каквато е представлявал пострадалия на пътното платно.

Ето защо при изяснения механизъм на произшествието, съдът приема, че ищецът е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат. От заключението на съдебно медицинската експертиза е ясно, че поведението на пострадалия, който първоначално е отказал оперативно лечение, не е в причинна връзка с възникването на противоправните последици.

При това положение, следва да бъде съобразена степента на приноса за настъпването на вредите, чрез съпоставяне на поведението на увредения с това на делинквента и отчитане тежестта на допуснатите от всеки нарушения, довели до противоправните последици. В случая въз основа на паралелното сравнение между поведението на водача- делинквент и пострадалия с оглед и на задълженията, които всеки е обвързан да съблюдава, се налага извод, че приносът на потърпевшия е еднакъв с този на водача на мотоциклета, което предопределя и съотношението при разпределянето на отговорността за причиняването на вредите от деликта. Относителното значение на нарушението, допуснато от управляващия

превозното средство, което е подробно изследването и анализирано, като причина за настъпването на произшествието, не е по-високо по степен. Поради това, но и при съобразяване на обстоятелството, че вменената от закона отговорност на водачите на моторни превозни средства за осигуряване безопасността на движението е значително завишена спрямо тази на пешеходците, приносът на пострадалия за настъпването на вредите следва да бъде определен в размер на 50%. При така приетия по-горе размер на обезщетението, след редуцирането му с определения процент съпричиняване от 50 %, на ищеца се дължи обезщетение за неимуществени вреди в размер на 25 000 лева, като за разликата над присъдената до претендираната сума от 80 000 лева, претенцията следва да се отхвърли.

Основателна и доказана е претенцията за репарирание на причинените в резултат на инцидента на Г. имуществени вреди в предявения по делото размер. Представените по делото писмени доказателства- фактури и касов бон, удостоверяват направени разходи във връзка с лечението и възстановяването на ищеца, поради което съдът ги цени без резерви, като счита, че в същите документи обективно и достоверно са отразени факти по закупуване на посочените в тях материали и извършени услуги. Тези направени разходи се потвърждават от изготвеното експертно заключение и приложени писмени доказателства, свидетелстващи за здравословното състояние на ищеца- медицинско направление, амбулаторни листи, епикриза и проведената магнитно резонансна томография /МРТ/ в отделение по образна диагностика на УМБАЛ“Света Анна“-София. По изложените съображения съдът намира претенцията за доказана в размера, предявен по делото, а именно 3172 лева.

Правото на присъждане на лихви върху определените суми, представляващи обезщетение за причинените неимуществени и имуществени вреди на ищеца е възникнало след датата на уведомяване на ответника- 08.12.2020г., поради което и искането за присъждане на законната лихва, считано от 10.04.2021г. е основателно.

При този изход на спора в тежест на ответника- застраховател трябва да се постави дължимата за производството държавна такса в размер на 1126.68 лева.

Ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответното дружество на основание чл.78 ал.3 ГПК сумата от 691 лева, за направени разноски /включващи депозити за експертизи 500 лева, 5 лева такса за удостоверение и юрисконсултско възнаграждение в размер на 540 лева/, съразмерно на отхвърлената част от исковете.

Ответникът- застраховател трябва да заплати възнаграждението на адвокат Любомир Георгиев Г. от АК-Перник, със служебен адрес гр.София, ул.“Пиротска“ №51, ет.9, ап.15 в размер на 2650 лева. Ангажирани са доказателства за предоставена безплатна адвокатска помощ на основание сключен договор, в който е посочено, че основанието за предоставяне на безплатна помощ е чл.38 ал.2 вр. чл.38 ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата. С оглед на това е налице предвиденото в чл.38 ал.1 ЗАдв. основание за присъждане на адвокатско възнаграждение на упълномощения адвокат за осъществено в настоящото производство процесуално представителство. За да упражни правото си на присъждане на адвокатско

възнаграждение, е достатъчно адвокатът да представи сключен със страната договор, в който да посочи, че такава се предоставя безплатно на някое от основанията по чл.38 ал.2 ЗАдв., като наличието на конкретно посоченото основание не се нуждае от доказване. В този случай, съгласно чл.38 ал.2 ЗАдв. ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, като съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36 ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати./В тази връзка определение №70/ 08.02.2017г. на ВКС по ч.т.д.№2445/16г. второ т.о. и определение №41/25.01. 2017г. на ВКС по ч.т.д. №2127/16г. първо т.о. /

Мотивиран от изложеното Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „Далл Богг Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к.“Дианабад“, бул.“Д-р Г.М.Димитров“ №1 да заплати на Г. П. Г., ЕГН *****, с адрес *****, чрез пълномощник адвокат Любомир Георгиев от АК-Перник, със съдебен адрес гр.София, ул.“Пиротска“ №51, ет.9, ап.15 сумата от 25 000/двадесет и пет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени, вследствие на пътно-транспортно произшествие, допуснато на 29.05.2020г. от водач на застрахован при горното дружество мотоциклет „Хонда Силвер Винг“ с регистрационен номер А 33 49 К, ведно със законната лихва върху присъдената сума, считано от 10.04.2021г. до окончателното изплащане, както и сумата от 3172 лева /три хиляди сто седемдесет и два/ лева за причинените на Г. имуществени вреди, ведно със законната лихва върху присъдената сума, считано от 10.04.2021г. до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ иска за обезщетение за неимуществени вреди в размера над присъдения до претендирания от 80 000 /осемдесет хиляди/ лева.

ОСЪЖДА ЗАД „Далл Богг Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к.“Дианабад“, бул.“Д-р Г.М.Димитров“ №1 да заплати по сметка на Бургаския окръжен съд държавна такса за производството в размер на 1126.68 лева / хиляда сто двадесет и шест лева и шестдесет и осем стотинки/ лева.

ОСЪЖДА ЗАД „Далл Богг Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к.“Дианабад“, бул.“Д-р Г.М.Димитров“ №1 да заплати на адвокат Любомир Георгиев Г. от АК-Перник, със служебен адрес гр.София, ул.“Пиротска“ №51, ет.9, ап.15 сумата от 2650 лева /две хиляди шестстотин и петдесет/ лева.

ОСЪЖДА ищеца Г. П. Г., ЕГН *****, с адрес *****, чрез пълномощник адвокат Любомир Георгиев от АК-Перник, със съдебен адрес гр.София, ул.“Пиротска“ №51, ет.9, ап.15 да заплати на ЗАД „Далл Богг Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, със

седалище и адрес на управление гр.София, ж.к.“Дианабад“, бул.“Д-р Г.М. Димитров“ №1 сумата от 691 /шестстотин деветдесет и един/ лева за направени разноси, съразмерно на отхвърлената част от исковете.

Решението може да бъде обжалвано от страните пред БАС с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Окръжен съд – Бургас: _____